

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: K I N G O s . r . o .**, IČO: 25070711, se sídlem v Praze 9, ul. Nademlejská č. p. 600/1, PSČ 198 00, zastoupené Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem v Praze 4, ul. Na Zlatnici č. p. 301/2 PSČ 147 00, proti **žalovanému: K r a j s k é m u ú ř a d u Ú s t e c k é h o k r a j e**, odboru dopravy a silničního hospodářství, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č. p. 3118/48, PSČ 400 02, zastoupeného Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem se sídlem v Děčíně I, ul. Řetězová č. p. 2, PSČ 405 01, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2014, č. j. 2171/DS/2014, JID: 81413/2014/KUUK/Piš,**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 11. 6. 2014, č. j. 2171/DS/2014, JID: 81413/2014/KUUK/Piš, kterým žalovaný zamítnul její odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Roudnice nad Labem, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 13. 3. 2014, č. j. 442/44234/2013-OD/PS, jímž správní orgán I. stupně uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla

podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měla dopustit tím, že dne 7. 11. 2013 v 11:54 hodin v obci Roudnice nad Labem, ul. Na Urbance, jako provozovatel vozidla tovární značky Škoda Octavia, r. z. „X“, a dále dne 24. 11. 2013 v 11:17 hodin v obci Roudnice nad Labem, ul. Na Urbance, jako provozovatel vozidla tovární značky Škoda Octavia, r. z. „X“, v souladu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když uvedená vozidla stála na chodníku v místě, kde to není povoleno. S ohledem na to byla žalobkyni uložena pokuta v celkové výši 1.500,- Kč a rovněž povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že se žalovaný i správní orgán I. stupně v řízení o správním deliktu dopustili zásadních procesních pochybení. Dle jejího názoru měla být předvolána k ústnímu jednání za účelem přednesu své obrany a přítomnosti při dokazování. V této souvislosti poukazovala na spojitost správního a trestního řízení. Jestliže však věc veřejně projednána nebyla, byl postup správních orgánů v rozporu s judikaturou soudů i Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod.

Kromě toho žalobkyně namítala, že prvoinstanční rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Dle ustálené rozhodovací praxe musí být v případě správního trestání dostatečně určité vymezen skutek, za který je ukládána sankce, a to zejména uvedením místa, času a způsobu spáchání, včetně uvedení příslušného paragrafového znění přestupku, popřípadě i jiných skutečností, aby nemohl být zaměněn s jiným. V daném případě žalobkyně spatřuje pochybení prvoinstančního orgánu především v tom, že neuvedl ustanovení, jehož porušením se řidič dopustil přestupku, který měl založit odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt, a dále ve skutečnosti, že nebylo dostatečně přesně vymezeno místo, kde mělo ke spáchání protiprávního jednání dojít, když označená lokalita „Na Urbance“ je tvořena třemi relativně samostatnými ulicemi, aniž by však bylo specifikováno, ke které z nich se uvedené jednání vztahuje.

Konečně jednání, za jehož spáchání byla žalobkyni uložena pokuta, nebylo správními orgány vůbec prokázáno. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí toliko uvedl neprůkazná tvrzení, z nichž není možné zjistit, z jakých důkazů vycházel. Z fotodokumentace totiž především není rozpoznatelné, zda vozidlo parkuje na chodníku či jiné části komunikace, ani jaké je v místě dopravní značení, jež může např. stání povolovat.

S ohledem na uvedené žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce nedostatečně vymezeného místa spáchání správního deliktu uvedl, že fotodokumentace pořízená Městskou policií Roudnice nad Labem je dostatečně průkazná, neboť je z ní zřejmé nejen, že osobní automobil stál na chodníku, ale i u kterého domu stál. Dle jeho názoru bylo tedy v řízení postupováno v souladu s platnými právními předpisy a rozhodnutí správních orgánů vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci.

Soud ve věci rozhodnul bez nařízení jednání, neboť s tímto postupem vyslovili účastníci ve smyslu ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), souhlas.

Napadené rozhodnutí žalované i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že dne 26. 11. 2013 bylo Městskou policií Roudnice nad Labem správnímu orgánu I. stupně oznámeno podezření na spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl dne 7. 11. 2013 v 11:54 hodin v obci Roudnice nad Labem, ul. Na Urbance, dopustit řidič vozidla tovární značky Škoda Octavia, r. z. „X“, tím, že zastavil a stál na chodníku v místě, kde to není povoleno. Dne 9. 12. 2013 pak bylo Městskou policií Roudnice nad Labem správnímu orgánu I. stupně oznámeno podezření na spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl dne 24. 11. 2013 v 11:17 hodin v obci Roudnice nad Labem, ul. Na Urbance, dopustit řidič vozidla tovární značky Škoda Octavia, r. z. „X“, tím, že zastavil a stál na chodníku v místě, kde to není povoleno. Součástí předmětných oznámení byla i fotografická dokumentace obou vozů, z níž je zřetelné, že stojí mimo pozemní komunikaci na chodníku pro chodce. Správní orgán I. stupně si dále vyžádal tzv. kartu vozidla, z níž zjistil, že provozovatelem obou automobilů je žalobkyně.

Dne 2. 1. 2014 byla žalobkyně předvolána správním orgánem I. stupně k podání vysvětlení. Žalobkyně se však k němu bez omluvy nedostavila, za což jí byla uložena pořádková pokuta.

Dne 12. 2. 2014 pak prvoinstanční orgán věc podezření ze spáchání přestupků shora uvedenými jednáními odložil, neboť v zákonné lhůtě nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení

proti určité osobě, když žalobkyně její totožnost neuvedla. Současně s tím proti žalobkyni zahájil řízení o správním deliktu, když téhož dne vydal příkaz, jímž žalobkyni uznal vinnou z porušení ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se měla dopustit tím, že nesplnila povinnost stanovenou jí v ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Proti uvedenému příkazu podala žalobkyně odpor, správní orgán I. stupně proto o její vině rozhodl prvoinstančním rozhodnutím. V něm vymezil spáchané protiprávní jednání řidičů neznámé totožnosti tak, jak bylo uvedeno v oznámeních Městské policie Roudnice nad Labem o podezření na spáchání přestupku, a současně opětovně uvedl, že žalobkyně porušila ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Závěry správního orgánu I. stupně pak v napadeném rozhodnutí k odvolání žalobkyně potvrdil i žalovaný.

Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, potažmo rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jež měla dle žalobkyně spočívat v nedostatečně určitě vymezeném místě, kde ke spáchání skutku mělo dojít.

Dle ust. § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), se ve výrokové části správního rozhodnutí uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, dále právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků řízení.

Dle ustálené judikatury soudů (např. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, dostupného též na www.nssoud.cz, na který poukazovala i žalobkyně ve svých žalobních tvrzeních) „*musí vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu vždy spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Tento závěr je přitom dovoditelný přímo z § 47 odst. 2 starého správního řádu [pozn. soudu – dnes ust. § 68 odst. 2 správního řádu], neboť věci, o níž je rozhodováno, je v daném případě jiný správní delikt a vymezení věci musí odpovídat jejímu charakteru. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen - to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.*“ Žalobkyni tudíž lze dát v obecné rovině za pravdu, že skutek, v němž je spatřován správní delikt, musí být ze strany správních orgánů dostatečně určitě vymezen, aby jej bylo možno jednoznačně identifikovat či naopak odlišit od skutku jiného. S tím souvisí i požadavek na řádné určení místa, kde k němu mělo dojít.

V daném případě ke stání vozidel, jejichž provozovatelem je žalobkyně, mělo dojít „v ulici Na Urbance“, kterou tvoří soustava tří rovnoběžných ulic, přičemž z výroku prvoinstančního rozhodnutí není zcela zřejmé, ve které z nich měl být správní delikt spáchán. Soud proto musel zhodnotit, zda je takové vymezení dostačující. Obdobnou situaci se již zabýval např. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42 (dostupném též na www.nssoud.cz), kde okolnosti případu zhodnotil následovně: „*V případě stěžovatele bylo ve výroku rozhodnutí uvedeno, že k tomuto správnímu deliktu mělo dojít tím, že stěžovatel jakožto provozovatel předmětného vozidla nezajistil dodržování pravidel silničního provozu v souladu s platnou právní úpravou. K porušení povinnosti mělo dojít tím, že na ulici J. mělo být předmětné vozidlo zaparkováno v zóně placeného parkování bez zaplacení parkovaného. Nicméně správní orgán I. stupně blíže nespecifikoval místo, kde mělo k porušení pravidel silničního provozu dojít, neboť místo spáchání deliktu bylo označeno jako ‚ulice J.‘ Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že je naprosto absurdní, aby stejný automobil se stejnou SPZ byl zaparkován v jiném úseku v J. ulici v P. V tomto dává Nejvyšší správní soud krajskému soudu za pravdu; opravdu není možné, aby bylo předmětné vozidlo ve stejnou dobu na dvou místech na dané ulici, ale ani kdekoli jinde. To však pro věc vůbec není podstatné. Stěžovatel namítal, že předmětná ulice je dlouhá asi 665 m a že na této ulici jsou jak placená místa k parkování, tak i místa neplacená. Z výroku správního orgánu I. stupně ovšem nelze dovodit, kde přesně v rámci dané ulice se skutek stal, tudíž nelze posoudit, zda právě v tom místě, kde měl být skutek spáchán, bylo vskutku parkování zpouplatněno.*“

Již na první pohled je zřejmé, že shora uvedené závěry nejsou v přezkoumávané věci aplikovatelné, neboť se zde jedná o skutkově odlišnou situaci. V případě posuzovaném Nejvyšším správním soudem existovala v ulici, kde mělo ke spáchání správního deliktu dojít, souběžně placená i neplacená místa k parkování. V důsledku nezúžení vymezovaného místa skutku

na konkrétní lokalitu proto nebylo možné zjistit, v jaké její části se předmětné vozidlo v době skutku nacházelo, tj. zda např. nestálo v neplacené zóně. To však není tento případ. Dle ust. § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu totiž obecně platí, že jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích, než chodci, nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není stanoveno jinak. Žalobkyně nicméně ani netvrdila, natož že by prokázala, že v určitém úseku ulice Na Urbance mohla platit zvláštní úprava, jež by parkování na chodníku umožňovala. Pak by jí bylo skutečně možné přisvědčit, že vymezení místa skutku ve výrokové části prvoinstančního rozhodnutí je nedostatečné. Pakliže ale v celé lokalitě vymezené názvem ulice platila tatáž dopravní situace, přičemž nebyl zjištěn opak, lze uzavřít, že skutek byl konkretizován zcela určitým způsobem odpovídajícím požadavkům dle ust. § 68 odst. 2 správního řádu. V této souvislosti soud poznamenává s odkazem na trestní řízení (k němuž žalobkyně řízení o správních deliktech sama opakovaně připodobňovala), že je běžnou praxí i vymezení místa skutku jako „na blíže nezjištěném místě v České republice“, aniž by tato skutečnost způsobovala nepřezkoumatelnost. Je totiž nutné opětovně připomenout, že smyslem jasné identifikace protiprávního jednání časem, místem, okolnostmi spáchání aj. je především nutnost jeho odlišení od ostatních skutků, což v daném případě bylo naplněno.

S ohledem na uvedené proto soud neshledal námitku žalobkyně týkající se nepřezkoumatelnosti prvoinstančního rozhodnutí za důvodnou, a jako takovou ji zamítl. Rovněž je nepřipadná i námitka týkající se nevymezení porušení konkrétního pravidla provozu na pozemních komunikacích, jehož se měl řidič či řidiči předmětných vozidel dopustit.

Je pravdou, že v prvoinstančním rozhodnutí není uvedená povinnost dle zákona o silničním provozu (zákaz stání na chodníku) přímo konkretizována svým paragrafovým zněním, lze ji však zcela jednoznačně dovodit již z výrokové části rozhodnutí, kde se stanoví, že nezajištění dodržování povinností řidiče mělo spočívat ve skutečnosti, že uvedená vozidla stála na chodníku v místě, kde to není povoleno. Takovéto určení konkrétní porušované povinnosti je dle soudu zcela dostačující.

Žalobkyně rovněž poukazovala i na to, že ze správního spisu není žádným způsobem seznatelné, zda vozidla provozovaná žalobkyní parkovala na chodníku či mimo něj, ani jaké je v místě dopravní značení. Toto tvrzení však oporu ve skutečnostech zjištěných soudem ze správního spisu nemá. Z fotodokumentace pořízené Městskou policií Roudnice nad Labem za účelem projednání přestupku řidiče vozidla, z nichž prvoinstanční orgán vycházel i v řízení o správním deliktu, je totiž zcela jednoznačně rozpoznatelné, kde se nachází hranice mezi komunikací a chodníkem. Přičemž je evidentní, že vozidla v obou projednávaných případech stojí v celé šíři právě na chodníku, zatímco (minimálně v případě ze dne 7. 11. 2013) vozidla ostatních řidičů parkují u levého okraje komunikace. Soudu proto není zřejmé, z jakých skutečností žalobkyně neseznatelnost umístění dotčených vozidel ve vztahu ke komunikaci a chodníku dovozuje.

Co se týče námitky ohledně dopravního značení, zde je třeba opětovně odkázat na již uvedené – dle zákona o silničním provozu je stanoven obecný zákaz vjíždět (a tedy i parkovat)

na chodníku. Výjimky z této úpravy mohou spočívat např. v místní úpravě provozu na pozemních komunikacích, jež parkování na chodníku umožní. Prokázat v rámci procesní obrany, že v uvedeném případě bylo stání na chodníku dovoleno, bylo však povinností žalobkyně, nikoliv správních orgánů. Těm nelze nezjišťování případné existence povolující značky vyčítat, neboť by v zásadě značilo požadavek na prokazování negativní skutečnosti. Jestliže se ale žalobkyně jak ve správním řízení, tak v řízení před soudem, omezila na pouhá obecná tvrzení, aniž by konkrétně tvrdila, že v daném místě dopravní značení umožňovalo předmětný způsob parkování a aniž by je podpořila relevantními důkazními prostředky, nelze než konstatovat, že v dané věci neunesla břemeno tvrzení ani důkazní břemeno. Z tohoto důvodu soud její námitku zamítnul.

Dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Dle ust. § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky

ke zjištění pachatele přestupku a ne zahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

Dle ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

V daném případě již soud konstatoval, že dle ust. § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu nesmí jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích, než chodci, užívat chodník nebo stezku pro chodce. V souvislosti s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu byla proto žalobkyně, jakožto provozovatel vozidel r. z. „X“ a r. z. „X“, povinna zajistit, aby jejich řidiči uvedený zákaz dodržovali. Žalobkyně ale tuto svou povinnost nesplnila, když dne 7. 11. 2013 v 11:54 hodin a dne 24. 11. 2013 v 11:17 hodin, v obou případech v obci Roudnice nad Labem, ul. Na Urbance, její vozidla parkovala na chodníku. Protože se správnímu orgánu I. stupně nepodařilo zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétní osobě (řidičům vozidel), odpovídá za uvedené protiprávní jednání žalobkyně, a to objektivně,

bez ohledu na zavinění. Lze proto uvést, že bylo ze strany žalovaného, resp. správního orgánu I. stupně dostatečně prokázáno, že se žalobkyně dopustila správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

Závěrem se soud zabýval námitkou, že žalobkyně nebyla v rámci správního řízení předvolána k ústnímu jednání za účelem přednesu své obrany a přítomnosti při dokazování.

Dle ust. § 49 odst. 1 správního řádu platí, že ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.

Dle ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), koná správní orgán v prvním stupni o přestupku ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného

z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. V daném případě se však ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích neaplikovalo, jelikož žalobkyně nebyla projednávána pro přestupek, nýbrž pro správní delikt.

Dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod má každý právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům.

Dle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu.

Bylo proto třeba posoudit, zda v daném případě správní orgány neporušily základní právo žalobkyně na veřejné projednání věci, pro kterou byla obviněna. Ve věci se nepochybně uplatní výše citovaný čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod či čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (srov. např. rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 16. 11. 2010, č. 926/05, ve věci Taxquet proti Belgii) ale musí být řízení o obvinění z deliktu spravedlivé jako celek, proto soud zastává názor, že pro zachování práva na veřejné projednání postačí i, je-li ústní jednání nařízeno až v řízení před správním soudem (k obdobnému názoru dospěl i např. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015-29, dostupném též

na www.nssoud.cz), přičemž vzdá-li účastník tohoto práva, nemůže později namítat, že bylo porušeno.

Výše citované ustanovení zákona o přestupcích sice hovoří o nutnosti konat v prvním stupni ústní jednání. Přestože jsou však správní delikty v mnoha rysech přestupkům podobné, nelze mezi ně dávat rovnítko a analogicky dovozovat, že ústní jednání je možné vyžadovat i v řízení

o jejich projednání. Na správní delikty se tak vztahuje ust. § 49 odst. 1 správního řádu, dle něhož se ústní jednání nařídí jen v případech, kde je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Je sice pravdou, že – jak dovodil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu

v usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82 (dostupném též na www.nssoud.cz): „*ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti*“, nicméně od tohoto pravidla se lze v odůvodněných případech odchýlit.

V přezkoumávaném případě spočíval správní delikt v porušení povinností provozovatele vozidla zajistit, aby s ním řidič neparkoval na místě, kde je to zakázáno (zde chodník). Skutkově se nejednalo o složitý případ, správní orgán I. stupně proto v rámci své rozhodovací

činnosti vycházel toliko z oznámení Městské policie Roudnice nad Labem o spáchání přestupků, karty vozidla (tedy výpisu z registru provozovatelů vozidel) a konečně z fotodokumentace, z níž je přestupkové jednání jednoznačně patrné. Dne 2. 1. 2014 si prvoinstanční orgán předvolal žalobkyni k podání vysvětlení, v němž vyličil skutkově rozhodné skutečnosti nasvědčující spáchání přestupku, a současně ji vyzval ke sdělení totožnosti řidiče(ů) obou vozidel. Na tuto výzvu však žalobkyně nereagovala. Stejně tak dotčený správní orgán zaslal žalobkyni dne 4. 3. 2014 výzvu k seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí – ani tohoto práva ale nevyužila. Žalobkyně tedy měla ve správním řízení možnost hájit svá práva, případně navrhopat další doplnění důkazů, zůstala však nečinná. Následně se dokonce výslovně vzdala i práva na ústní projednání věci před správním soudem. Protože byl skutkový stav jinak dostatečně zjištěn, soud neshledal, že by v dané věci bylo pro uplatnění práv žalobkyně nezbytné nařizovat jednání. Správní orgán I. stupně tudíž nepochybil, jestliže ústní jednání nenařídil a rozhodl toliko na základě podkladů vyplývajících ze správního spisu. I tato námitka žalobkyně je tudíž nedůvodná. Právě učiněné závěry o tom, že v daném případě nebylo třeba uskutečnit ústní jednání před správním orgánem, korespondují závěrům obsaženým v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 46, a ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015 – 29, které jsou dostupné na www.nssoud.cz.

Soud na základě shora uvedeného tedy dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnul.

Ve výroku rozsudku ad II. pak soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému tato náhrada ze zákona nepřísluší.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty

k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 31. května 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová